

Sodobna slovenska poezija

Foto: Matic Bajželj

Ana Svetel

Morske pesmi

Otočič

Proti ničemur ne tečem, ničemur se ne približujem,
le gledišče se rahlo nagiba, zdaj sem, zdaj tja,

mandlje treva s kamenčki, luščine so sledi prijaznih pokolov,
medtem se morje preлива v kozarce in sonce cedi kot breskev,

brodolomki sva, martinčici v kopalkah, lezeva po skalah in gledava:
nobenih mrtvih galebov in smeti, juckava in mahava na odprto,

valovi in veter so kot božanje pa kot igrivo obračanje pomenov.
Vsi se ves čas igramo, dolgo in zbrano se igramo,

igramo se z vsem, kar se premika,
ker kar se premika, je radodarno,

dokler je sonce na obzorju, ga gledam,
še malo, še čisto majcena roza pikica,

še čisto majcena breskvica,
dokler traja, moram biti tu.

Mežanj, julij 2018

Vabilo

Pridi, pokazala ti bom svojo obalo,
eno samo odprto obzorje,
le Biševo se modro svetlika v desnem robu očesa.
Pokazala ti bom skalno polico za branje,
pa nebo, ki zvečer postane borovničev sok.
Saj vsi ljubimo proste poglede, modre otoke,
knjige in borovnice, kajne?
To bo dober začetek.

Pridi, pokazala ti bom spolzko skalo,
po kateri se zvrneš v morje, pa prevale,
mislim, da bi se morala pogovoriti o prevalih nazaj,
gre tudi z eno roko, le začetni impulz naj bo nekoliko močnejši,
potem bom plavala pod teboj, najprej po širini, nato po dolžini,
pa te prosila, da me potopiš, čim globlje,
potem bova šla do tistih objestnih valov,
valovi se ves čas pogovarjajo, kot midva.

Ko te bo zazeblo, bova zlezla na suho
in poiskala kakšnega psička, tukaj se zmeraj najde
kak psiček, ki se kopa. Vprašala te bom,
ali imaš rad pse. Pa če ti je tukaj všeč.

To je moj najljubši kraj, ti bom povedala,
naj bodo že spočetka vse karte na mizi,
izdolben sadež veselja, zagotovilo, da obstaja
tisto, o čemer se sprašuješ, ali obstaja.
Tukaj je. Vse ti lahko pokažem,

ampak najprej mi samo odpiši,
najprej mi samo odpiši,
da ti lahko rečem: Pridi.

Srebrna, avgust 2018

Negativna števila

Zdi se ti, da gledaš zrcalni svet:
vidiš tisto, kar poznaš – krošnje, oblake in,
če se dovolj približaš, svoj obraz.

Veš – zrcalni svet je predvidljiv:
gladina, četudi po svoje kodra odseve,
zmeraj jemlje, kar je znano, naše.

Zato upam, da imaš pod majico kopalke, skoči,
predri gladino, da vidiš, da je nisi predrl,
nobene opne, krčevitega priklepanja k svojemu.

Boš videl (pa res glej): odsev je le najtanjša plast,
podnjo neslišno letenje, sončna mreža dna,
plavut, ki se vanjo ne ujame, temveč zablešči.

Ko po zlizanih skalah zlezeš ven,
boš nekaj časa spremenjen –
vsaj dokler se ti na hrbtu suši morje.

Morda pa tudi dlje. Jaz ne vem, zakaj je tako,
da je gladina in je ni, in zakaj je pod njo tak svet,
ki se nikamor ne zrcali, ki ves čas lebdi.

Vsaka pade vame

I

Vsako noč me zamete
in vsako jutro,
kot da si utiram pot
skozi sanje v resničnost,
kidam stopnice.

Na koncu s čevljev stresam sladkor,
hladen je,
brez okusa.

II

Daljnogledi na oknih
prestrezajo notranjščine,
njihove mreže so brezhibne.
Tukaj nihče ne joče na skrivaj.

III

Medtem ko nežno pozibavajo
svoja telesa ob nevidni glasbi,
se valovi radi poslušajo.
Nad njimi veter
zlaga origami.

Ptice, ki so z leti spoznale,
da nobena izbira ni nujnost,
segajo v morje in veter hkrati.

IV

Kaj naj povem o snežinkah,
ki se vrtinčijo pred vrati?
Ko stojim na pragu in jih gledam,
vsaka pade vame.

Hrisey, februar 2019